

אל קנדי

מחברת סדרת רבי המכר מחוץ לקמפוס

יום נני הקמפוס 3

אל קנדי

שיטת צ'ארלי

מאנגלית: ג'ני אלעזרי להב

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אל קנדי
שיטת צ'ארלי

Elle Kennedy
THE CHARLIE METHOD
The Campus Diaries #3

Copyright © 2025. THE CHARLIE METHOD by Elle Kennedy
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-861 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הספר הזה מוקדש לכל האנשים
שממש אבל ממש גרועים – בקבלת החלטות.

פרק 1

שרלוט

יש לי שיניצו שאני מנפלא חיים כפולים

אף פעם אל תתמזמזי במכונית עם שחקן פוטבול.

זה מה שאימי תמיד אמרה לי.

בסדר, אני משקרת. אימא מעולם לא אמרה את זה. אבל אני יכולה לומר בוודאות מוחלטת שהיא לא הייתה מאשרת את מה שאני עושה עכשיו.

או ליתר דיוק, את מי שאני עושה עכשיו.

גובהו של אייזק גרנט הוא שני מטר, הוא שרירי ובקושי נדחס למושב הקדמי של מכוניתו. מדובר במכונית ספורט, כמובן. פורשה 911 קופה כסופה, שגרמה לי ללקק את השפתיים כשראיתי אותה, כשחניתי במגרש החניה שמאחורי מרכז הקשישים של הייסטינגס.

המכונית הזאת סקסית כל כך עד שהיא מעבירה בי צמרמורת.

או שאולי זה אייזק שגורם לי לצמרמורת. כנראה זו הלשון שלו, שחוקרת לעומק את פי ומתגרה בלשוני בלטיפות איטיות ומיומנות. הוא מנשק טוב. אצבעותיו נעות בתוכי. הוא טוב גם בזה. הוא מכופף את שתי אצבעותיו כדי למצוא את הנקודה המתוקה שלי, והעונג שמציף אותי גורם לי להתכווץ סביב ידו.

"מממ, בייבי," הוא נאנח על שפתיי. "אני מת כבר שתיצמדי לזין שלי."

פרץ של תשוקה שוטף אותי. אין כמו דיבור מלוכלך. זה מחרמן בטירוף.

ואכן, שריריי הפנימיים מתכווצים כתוצאה מהמילים הבוטות שלו, כאילו הם מנסים ללכוד את אצבעותיו בתוכי. אייזק פולט עוד צליל נזקק. אני חסרת בושה כשאני משתפשת עליו, אבל עושה רושם שחוסר השליטה המוחלט שלי לא מפריע לו.

הוא מנשק את צווארי. מייד מתפשט בי עור ברווז, שהופך לפרץ של צמרמורת כשאני מרגישה אותו על ירכי. איבר ארוך וקשה שנראה אינסופי, המאשר את התיאוריה של חברתי הטובה פיית', שיש קשר ישיר בין גודל ידיו של גבר לגודל היצי.

ואם כבר מדברים על פיית', אני במרחק של כעשר שניות מאורגזמה סוערת, כשהרינגטון שלה קוטע את הנשימות הכבדות במושב הקדמי. "שיט", אני ממלמלת, כשתנועות ירכי נפסקות.

"אל תעני", אייזק ממלמל בחזרה.

"אני חייבת."

בצער רב אני רוכנת למושב האחורי, שם השארתי את הטלפון שלי.

פיית' גרירסון היא האדם היחיד שמודע למיקומי הנוכחי. האדם היחיד שמודע לסטוצים החשאיים שאני נהנית לעשות מדי פעם. נכון, יכולתי להיפגש הלילה עם אייזק בלי להודיע לאיש ולחסוך לעצמי את העקיצות המשועשעות שאחטוף אחר כך, אבל גם אם יש סיכוי קלוש בלבד שכוכב קבוצת הפוטבול יתגלה כרוצח סדרתי, אני מעדיפה להודיע לפיית' איפה אהיה. היא לא תשפוט אותי.

"לאאאא", אייזק מתלונן כשאצבעותי נסגרות סביב הטלפון שלי.

"אני מצטערת. אולי זה מצב חירום." אני מרימה את הטלפון

לאוזני. "הי, מה קורה?"

"מצטערת להפריע, אבל מתברר שיש לנו הערב ישיבה לגבי נשף

הנשיאות."

"לא, אין לנו. זה מחר."

"טוב, תראי, שרלוט", עונה פיית' בנימה היבשה האופיינית לה.

"אני יודעת שזה מחר, ואת יודעת שזה מחר, אבל את יודעת מי לא יודעת שזה מחר והחליטה לעשות גזלייטינג לכל הבית כדי שכולנו נחשוב שאנחנו אלה שטועות?"

"אגת'ה המזוינת", אני רוטנת.

"אגת'ה המזוינת", היא מאשרת. צחוקה מדגדג באוזני. "אמרתי לה

שאת בדרך, אז כדאי שתגיעי לפה מהר, אם את לא רוצה מחר סדרת נזיפות של שעתיים."

"אוף. אני אגיע עוד מעט. תודה על האזהרה."

אני מסיימת את השיחה ומקללת בשקט. אגת'ה באקלי-אליס מתנהגת כמו חראית על בסיס קבוע. נשיאת בית האחוזה דלתא פאי, הסניף של אוניברסיטת בראייר, לא מסוגלת להודות בטעויות שלה. במקום זאת, היא תחפור לעצמה בור עמוק כל כך, עד שזה יהיה פלא אם היא לא תמצא את עצמה בסופו של דבר במדינה אחרת.

אין שום ספק, הפגישה חד-משמעית נקבעה למחר. לוח השנה שלי הוא לא המערב הפרוע – אף פריט לא מגיע לשם בלי שבדקתי אותו היטב. זה כנראה לא משהו שאני צריכה להתפאר בו, אבל בכל הקשור ליומן שלי אני פסיכופתית פרפקציוניסטית אנאלית.

חוץ מזה, אנחנו אף פעם לא קובעות פגישות בלילות שישי. כולן יודעות שליד ימינה של אגת'ה, שריז, יש בשעות האלה תור קבוע במספרה בהייסטינגס כדי לצבוע את שיער השיבה שלה. שריז טוענת ששערה החל להאפיר ברקות בכיתה י' – לכאורה שיער מאפיר בגיל צעיר עובר בירושה בין בנות משפחתה – אבל פיית' ואני אוהבות לחשוב שזה בגלל אגת'ה. נשיאת מועדון האחוזה שלנו מסוגלת לייצר כמות מדהימה של לחץ ומתח סביבה.

"אני כל כך מצטערת," אני אומרת לאייזק. "שכחתי לגמרי שיש לי פגישה חשובה."

"מה? את איזו אשת עסקים חשובה?"

"לא, אבל אני חברת ההנהלה של דלתא פאי, אז אני צריכה להיות

שם."

הוא בוהה בי. מבט דרומה מגלה שהזקפה שלו מתרופפת, אם כי גם במצבה המוצק למחצה היא עדיין מרשימה.

"אתה בסדר?" אני שואלת כשאני יורדת מברכיו. גם מושב הנוסע לא מספק הרבה מקום, אבל אני מצליחה להתפתל בחזרה לתוך תחתוני התחרה הלבנים שלי ומחליקה את חצאית הקפלים על ירכי. שחקן הפוטבול שלצידי ממשיך לבהות. "אני צריך שתהיי כנה איתי." "בסדר?" אני מסרקת את שערוטיי בעזרת אצבעותיי ומסיטה אותן מאחורי האוזניים.

"אני מגעיל אותך?"

"סליחה, מה?"

"אני מגעיל אותך?" הוא חוזר ואומר מבעד לשיניים חשוקות. הוורידים בזרועו מתנפחים בזמן שהוא משפשף את גשר אפו. אין ספק שקשה לו עם זה.

"אייזק... האצבעות שלך היו בתוכי כרגע," אני מזכירה לו. "כן, ועכשיו את בורחת. זה מפני שלא הצלחתי לגרום לך לגמור?" "אלוהים אדירים. אני יודעת שלא אמורים לצחוק במצב כזה, אבל זה נהיה יותר ויותר קשה להתאפק. הצחוק מבעבע עמוק בגרוני, דורש להשתחרר לחופשי. "זה-זה?" הוא לוחץ.

"לא." אני משתדלת לומר בביטחון. "עוד כמה שניות והייתי גומרת, מבטיחה." "באמת?"

"רצינית לגמרי. פשוט שכחתי שיש לנו ישיבה הערב." כאילו לא עניתי לו, הוא שואל, "אני לא מושך?" אני פוערת את פי. "אתה אייזק גרנט." "טוב, כן, חשבתי שכן. בדרך כלל אני מגנט לנשים אפילו בלי להתאמץ. אני נכנס לחדר, וכאילו, חמשת אלפים נשים רוצות לחזור איתי הביתה, ופתאום אחת מהן לא בעניין שלי? פתאום מישהי כאילו, רגע, אתה מפלרטט איתי? סליחה, יש לי תוכניות, להתראות." הוא נאנח בזעם. "חשבתי שאני אייזק גרנט!" "אוי, חמוד. מישהי גורמת לך לפקפק בעצמך?" "לא."

ברור שהוא משקר. הדוגמה שהוא נתן הייתה מאוד ספציפית. אני מושיטה יד מעל הקונסולה המרכזית וטופחת על שריר זרועו הענק. "מי שזו לא תהיה, היא לא שווה את הסבל." אני מנופפת בידי לכיוון גופו השרירי והרחב. "אתה אליל. הגוף שלך הוא..." עיניי משוטטות עליו לרגע, ואני מוצאת את עצמי רוכנת כדי לנשק אותו לפני שאני מבינה מה אני עושה ואז מתעשתת ומתרחקת ממנו. "תאמין לי. אתה מהמם. וכל הקטע עם האצבעות שלך זו אגדה. תשכח מהבחורה הזאת."

שפתיו מתעקלות לחיוך מלא תקווה. "אני צריך לשכוח גם ממך?"

"אה?"

"זה מה שאמרת אתמול מחוץ לקופי האט, זוכרת? שתיפגשי אותי

הערב ואז נשכח שזה קרה."

"נעמיד פנים שזה מעולם לא קרה," אני מתקנת.

אלה הכללים הקבועים שאני מציעה לסטוצים שלי. אם תראו אותי שוב בקמפוס, תעמידו פנים שאנחנו לא מכירים. אני לא צריכה להקת גברים מוקסמים, שייגשו אליי ויהללו את הסטוץ החד-פעמי שלנו, כשאני נמצאת עם אחיותיי החסודות מדלתא פאי.

עם זאת, למען האמת, האדם האחרון שציפיתי להיות בסטוץ איתו הוא אייזק גרנט. כשהוא התחיל לפלרטט איתי אתמול בבית הקפה של הקמפוס, התכוננתי לנפנף אותו. במקום זאת, הוא כבש אותי. אני עדיין מבולבלת לגבי איך הוא עשה את זה. לבחור לא חסר כלום בתחום הקסם האישי, זה בטוח.

"טכנית, זאת לא נחשבת פגישה מספקת," הוא אומר לי ומנענע

את גבותיו. "כיוון שאף אחד מאיתנו לא גמר."

"אולי, אבל זה היה הערב הפנוי היחיד שלי בשבועות הקרובים, אז..." אני גוחנת ומנשקת אותו על הלחי. "ההמשך יגיע. ואם לא, היה נחמד לפגוש אותך. אבל אני באמת חייבת לזוז עכשיו."

"תנהגי בזהירות," הוא אומר.

"בטח."

אני קופצת מהפורשה שלו ורצה למכונית המשומשת שלי, שקיבלתי מאחותי אווה, עם סיום לימודיה בבראייר לפני ארבע שנים. כולם במשפחה שלי למדו פה באוניברסיטה. אימא שלי היא בגדר אגדה בדלתא פאי, ולכן לא הייתה לי ברירה אלא להצטרף לבית האחוה בשנת הלימודים הראשונה שלי. אם זה היה תלוי בי, הייתי נמנעת מכך. או לפחות הייתי בוחרת בית אחווה כיפי יותר. במקום זאת, אני נאלצת לרוץ הביתה מהייסטינגס כי הנשיאה שלנו היא רודנית.

הייסטינגס היא עיירה קטנה ואופיינית לחוף המזרחי עם רחוב ראשי רגוע, חנויות ייחודיות וכיכר עיר היסטורית, שנמצאת במרחק של כעשר דקות מקמפוס בראייר. אייזק ואני נפגשנו הלילה מאחורי

מרכז הקשישים, כי מגרש החניה שם הופך לעיר רפאים ברגע שהשעון מצביע על ארבע אחר הצהריים והקשישים של הייסטינגס נוהרים לדיינר לארוחת ערב מוקדמת. הוא גר בקרבת מקום, באחד מרחובות המגורים עטורי העצים, אבל לא רציתי ללכת לבית שהוא חולק עם עוד שלושה שחקני פוטבול כי אני ממש לא צריכה עדים. יש שיגידו שאני מנהלת חיים כפולים.

בסדר. פיית' אומרת את זה.

אבל החברה הכי טובה שלי רק חצי צודקת. אלה לא חיים כפולים אלא יותר כמו חיים פרטיים מאוד. יש פעילויות שאני אוהבת להשתתף בהן, סיכונים שאני לוקחת לפעמים, שלא מתאימים לתדמית שמצופה ממני.

בשביל המשפחה שלי, אני שרלוט החרוצה והאחראית. הבת המושלמת שלהם, אחותם היקרה.

בשביל אחיות בית האחוזה שלי, אני חזקה אך ביישנית, בטוחה בעצמה אך צנועה, ובעיקר שייכת לשושלת המייסדות.

אני אמורה לגרום להוריי להתגאות בי וגם לשמש מודל לחיקוי לאחיותי לבית האחוזה, שנמצאות בשנת הלימודים הראשונה שלהן. ואני די בטוחה שלהתמזמז עם שחקן פוטבול חתיך במגרש חניה נטוש זה לא מתאים כמודל לחיקוי.

אני מניחה שבסופו של דבר אני שונאת לאכזב אנשים. עצם הרעיון גורם לי כמעט לגרדת. אם אני רוצה להימנע מאכזבה עמוקה של המשפחה והחברים שלי, הכרחי שאשמור על הפעילויות הפחות מכובדות שלי בסוד.

אני מגיעה במהירות לבראייר הסמוכה ומאטה את המכונית, כשאני פונה לרחובות הרחבים שם שוכנים בתי האחוזה. רוב החניות פה הן בתשלום, אבל דלתא פאי נמצא בקצה הרחוב ומספק חניה חינם למכוניות של החברות.

הבית של דלתא פאי הוא ללא ספק הכי מרשים במתחם בתי האחוזה. מדובר באחוזה מפוארת בת שלוש קומות עם עמודים לבנים הממסגרים את הכניסה וצמח קיסוס שמטפס על צד אחד של חזית האבנים. הקיסוס כבר לא ירוק. זו כבר לא הפריחה המלאה והשופעת

של האביב והקיץ, אבל הקצוות החומים מסרבים לוותר על אחיזתם בחזית האבן ונתפסים בעקשנות בקירות.

אני לוקחת את תיק המחשב הנייד שלי ממושב הנוסע, וממהרת במדרגות הרחבות לעבר הדלתות הכפולות, שבמרכזן מתקן פליז נוצץ. המתקן מתעתע – כדי להיכנס פנימה, צריך להזין קוד על לוח מקשים מודרני בהרבה שצמוד למסגרת הדלת.

מעל דלתות הכניסה, האותיות היווניות שלנו מוצגות בגאווה בזהב. כל מה שקשור לדלתא פאי משרד אווירה של אלגנטיות ובלעדיות. אנחנו לא בית אחווה מפלגתי. אנחנו בית אחווה של נשות הסנאטורים והגברות הראשונות. מתישהו בעשורים האחרונים, הוחלט שאנחנו יכולות להיות פוליטיקאיות ונשות קריירה בעצמנו, אבל, בנות, אל תתלהבו מדי מהפמיניזם. עדיין מצפים מאיתנו לציית להיררכיה הגברית. אגת'ה ממש אמרה את המילים המפורשות האלה למועמדות שלנו בחודש ספטמבר.

איכס. אני ממש יכולה לשמוע את קולה המתנשא. זה גורם לי לרצות להסתובב בחזרה ולרוץ אל המכונית שלי.

אבל אני נושמת עמוק ומקבלת עליי את גורלי. אני מזינה את הסיסמה כדי לפתוח את הדלת הראשית ונכנסת פנימה. מייד אני שומעת פטפוטים רמים של קולות נשיים שבוקעים מחדר האוכל.

אני חייבת להודות שלחיות בבית מלא בבנות מגביל את סגנון החיים שלי. אין פרטיות. שום דבר. מה שאומר אפס סיכוי להביא את הסטוצים שלי הביתה. למעשה, גברים אפילו לא מורשים לעלות למעלה. הפטריארכיה אינה מעלימה עין אם גבר נשאר לישון. אין סיכוי שכל הנשים העתידיות האלה ישכבו עם נערי בית אחווה חרמנים או עם היפסטרס שלומדים מקצועות אומנותיים. אנחנו גם לא עורכות מסיבות, מלבד ארוחות ערב רשמיות, שהבית שלנו מארח פעמיים בשנה. אני מדברת פה על כלי חרסינה משובחים, קייטרינג ובגדי ערב. בארוחה החגיגית האחרונה שלנו פיית' ביצעה עבירה חמורה כי היא הגניבה את הדייט שלה למעלה. הם התמזמזו להם בכיף עד שאחת המשרתות של אגת'ה הלשינה עליה, ופיית' נאלצה להשתתף בשיבת הנחלה, שגזרה את עונשה על מעשה כה נתעב.

בתור סמנכ"לית הכספים השתתפתי בדיונים המייגעים. הצבעתי נגד רישום אזהרה בתיק של פיית', אבל האחרות הצביעו בניגוד לדעתי. אני יושבת במועצת מנהלות צמאת דם.

נעלי הבובה שלי נוקשות על רצפת העץ במבואה כשאני חולפת במהירות על פני גרם המדרגות המתפתל לקומה השנייה. נברשת קריסטל התלויה מהתקרה מטילה זוהר כסוף על החלל. פנים הבית מרשים כמו חזותו החיצונית. אגת'ה היא מנהלת קשוחה, כך שלוח הזמנים שלנו בענייני מטלות אינו נתון למשא ומתן.

חדר האוכל כולל שולחן מהגוני ארוך, שיכול להכיל עד שלושים איש לארוחות רשמיות ולפגישות שבועיות. נברשות נוספות תלויות מעל, ומעברו השני של החדר יש שתי מערכות של דלתות צרפתיות הנפתחות אל מרפסת אחורית גדולה עם רהיטי נצרים. כל דבר פה זועק עושר של החוף המזרחי.

כשאני נכנסת, כולן כבר יושבות סביב השולחן. בסניף שלנו יש כמאה חברות, אבל רק שלושים מהן גרות בבית הזה, ואין יותר מחמישים בנות בכל פגישת.

המבטים של כולן ננעצים בי. אגת'ה, הנשיאה המהוללת שלנו, זוקרת גבה מטופחת בצורה מושלמת.

"תראו מי החליטה לכבד אותנו בנוכחותה." קולה נוטף מתיקות מזויפת.

"אני ממש מצטערת," אני אומרת לה. "זה היה רשום ביומן שלי למחר." אני מחייכת את החיוך הכי מתנצל שלי, כשאני ממהרת לעבר המושב הקבוע שלי ליד הסמנכ"לית שלנו, שריז, בחורה שחורה מהממת עם עיניים כהות וחקרניות ושפתיים שמתעקלות במורת רוח מהאיחור שלי. חברות מועצת המנהלים שלנו מתייחסות ברצינות רבה לתפקידן. במפגשים האלה, המועמדות והבנות הצעירות יותר נאלצות לעמוד לאורך הקירות כי אין להן כיסאות. כאילו הן פעוטות שקיבלו עונש ונמצאות בפסק זמן.

ברגע שהישבן שלי נוחת על הכיסא, אני מתכופפת כדי לשלוף את המחשב הנייד מהתיק. אני מרגישה את מבטה של אגת'ה ננעץ בי כל הזמן הזה.

כשאני מרימה את מבטי, היא מטה את ראשה ובוחרת אותי כאילו אני חרק שהיא מתלבטת אם למעוך. "דייקנות היא מעלה מרכזית של אחות דלתא פאי, שרלוט. במיוחד לסמנכ"לית הכספים שלנו, שאנחנו אמורות לסמוך עליה יותר מכל האחרות."

יותר מכל האחרות? למה? אני האפיפיור?

אני רק אשת הכספים. אני מכינה את התקציב השנתי של הסניף שלנו. אני עוקבת אחר כל ההכנסות וההוצאות. אם יש לי מזל, לפעמים יוצא לי לעשות ביקורת על המאזנים, אבל אפילו אני יודעת שכל מי שידוע מתמטיקה בסיסית יכול למלא את התפקיד שלי.

לעזאזל, המינוי הזה לא עניין אותי מלכתחילה, וסביר להניח שלא הייתי נענית לסטריאוטיפ של "אסיאתיים טובים במתמטיקה" אלמלא אימא שלי, שהייתה סמנכ"לית הכספים של בית האחווה בזמנה. והיא מאוד רצתה שאהיה במועצת המנהלים. כלומר, היא לא אמרה את זה, אבל ידעתי שזה יהיה משמעותי מאוד בשבילה אם איכנס לנעליה, במיוחד אחרי שאחותי הבכורה סירבה לקחת חלק בחוויית בית האחווה.

"מובן. אני אשתפר בניהול היומן שלי," אני אומרת בזמן שאני נמנעת מלפגוש בעיניה של פיית'. אני יכולה להרגיש אותן נוצצות בשעשוע.

אגת'ה ממצמצת קלות, כאילו היא מנסה להבין אם אני צינית. היא ללא ספק התאכזבה שלא התרפסתי יותר אבל כל חדר האוכל ממתיך לנו, אז היא מהנהנת ואומרת, "בואו נתחיל."

היא מתיישבת בראש השולחן, טופחת בידיה על המשטח הבוהק, ציפורניה מעוטרת בפרנץ' מניקור ואצבעותיה שלובות. היא עונדת מחרוזת פנינים סביב צווארה.

אני נשבעת, רק אגת'ה באקלי-אליס תענוד פנינים לישיבה ביתית. כל חייה ממוקדים סביב שמירה על תדמית ללא דופי. ארון הבגדים שלה מכיל אוסף של בגדי מעצבים בצבעי פסטל או בדוגמאות שמרניות וכולם מתואמים להפליא, והיא אף פעם לא יוצאת מחדר השינה שלה ללא איפור מושלם ושיער מעוצב.

אנחנו דנות הערב בנושא הנשיאות, אירוע שנתי שאנחנו עורכות

בינואר לכבוד נשיאות דלתא פאי הקודמות. בדרך כלל לא הייתי טורחת להקשיב לסמנחה, סמנכ"לית התוכניות שלנו, שמפקחת על התכנון של כל אירועי הסניף, אבל השנה אחת משתי הנשים להן נחלק כבוד בנשף היא אימי. בזמן סמנחה מדברת על רשימות אורחים ומקומות פוטנציאליים, אני מגלגלת עיניים בתוכי כל כך חזק עד שאני בסיכון לחטוף נקע בעצב הראייה שלי. היא תמיד מדברת בטון הרציני הזה, כאילו תכנון אירועי צדקה ומסיבות שווה ערך לניתוחי מוח.

במהלך השעה הקרובה אני רושמת הערות, ומדברת רק כשמישהי שואלת אם אנחנו יכולות להרשות לעצמנו משהו. כשהגישה סוף-סוף מסתיימת, אני אחת הראשונות שקמות מהכיסא. פיית' תופסת בזרועי במסדרון ומקרכת את ראשה לשלי. תלתליה הכהים מקפצים ושולחים ניחוח של שמפו בריח תות לנחיריי. "בבקשה תגידי לי שלפחות הצלחת להגיע לאורגזמה אחת לפני שהפרעתי," היא לוחשת לי באוזן.

אני משעינה את ראשי על כתפה בעגמומיות. "לא."
 "אני מצטערת. הרגשתי ממש לא נוח להפריע לך."
 "לא, זה בסדר. אם הייתי מחמיצה את הפגישה, הייתי סובלת מניג'וסים אינסופיים."

אני קולטת את בלייק לוגן מחכה לי במבואה המרווחת. אני מרימה את ידי בנפנוף מהיר ומעיפה מבט אל פיית'. "אני צריכה לדבר עם בלייק. רוצה לבלות בחדר שלי ולצפות במשהו אחר כך?"
 "לא יכולה. אני נוסעת לבית פיירביו כדי לבלות עם חברים מהכיתה. את מוזמנת להצטרף אלינו."

"תודה, אבל לא מתחשק לי לצאת החוצה שוב."
 "את עדיין מתכוונת לראות את המשפחה שלך מחר?"
 אני מהנהנת. "נוסעת לשם בבוקר."
 היא שולחת לעברי מבט רב משמעות. "והפעם תספרי להם?"
 "זו התוכנית," אני אומרת בקלילות.

זו גם הייתה התוכנית בסוף השבוע שעבר. במקום זאת, נסעתי במשך שעותיים וחצי לקונטיקט רק כדי לחטוף רגליים קרות ולא

לשתף את הסיבה האמיתית לביקור שלי. רק אכלתי ארוחת צוהריים עם הוריי ואז נסעתי את כל הדרך בחזרה לבראייר. נסיעה של חמש שעות בשביל ארוחת צוהריים בת שעה. ואנשים חושבים שאני חכמה.

"בסדר, אם את צריכה תמיכה מוראלית, שימי אותי על הרמקול ואני אשלח לך גלי עידוד דרך הטלפון," מבטיחה פיית'.
"סגרנו."

אחרי שהיא מחבקת אותי לשלום ומתרחקת, אני מצטרפת לבלייק במבואה. הברונטית היפה עם הפנים המנומשות היא 'הקטנה שלי' השנה. תמיד תיעבתי את המונח הזה – היא סטודנטית שנה א', לא ילדה בגן. למרבה הצער, אי אפשר להילחם במסורת. דלתא פאי אפילו עורכת טקס שלם לחשיפת הגדולות-קטנות אחרי שבוע המועמדות. זה מתוק בצורה מעוררת בחילה, כרוך במתנות ממוקדות נושא והצגת הבנות בפרוטרוט, כאילו אנחנו הורים טריים שמפוצצים בלונים כדי לראות אם הנצנצים בפנים ורודים או כחולים.

לא מפריע לי עניין החונכות. תפקידי השנה הוא להדריך אותה, ואנחנו משתדלות להיפגש פעם בשבוע כדי לדבר על המטרות שלה, הלימודים שלה או כל דבר אחר שמטריד אותה.
"הי," אני אומרת ולוחצת את זרועה.

אני מבחינה בצמיד סביב מפרק כף ידה – זה הצמיד שנתתי לה במסיבת הגדולות-קטנות – ואני מתרגשת לראות אותה עונדת אותו. אבני הטורקיז החלקות נועדו לעזור למצוא בהירות בחיים, או לפחות כך טענה הגברת בבוטיק ההוליסטי בהייסטינגס. זה נראה מתאים לבלייק כי היא הודתה במהלך ריאיון הקבלה שלה, שאין לה מושג מה היא רוצה לעשות עם חייה. היא עדיין לא בחרה תחום לימוד מרכזי, שזה אופייני לרוב תלמידי השנה הראשונה, אבל אגת'ה מקפידה מאוד על כך שלאחיות דלתא פאי תהיה מטרה, לוח זמנים מהודק ותוכנית סדורה.

"איך היה השבוע שלך?" אני שואלת אותה.

בלייק לא גרה בבית – תלמידות השנה הראשונה של בראייר

נדרשות לגור במעונות – אבל האחיות החדשות חייבות להשתתף בכל המפגשים. העדרות ממפגש מוצדקת רק במקרים של גסיסה או מוות.

"היה טוב. אבל רציתי לדבר איתך על קורס הרדיו שלי. אולי נוכל להיפגש לארוחת בוקר ביום ראשון –" היא קופצת בפתאומיות ומושיטה יד לכיסה. "סליחה. מצב רטט. זה הבהיל אותי."

אני מחייכת ומתבוננת בה שולפת את הטלפון שלה. היא בודקת את המסך, מגלגלת עיניים ומחליקה את המכשיר השחור המבריק בחזרה לכיסה.

"מי זה היה?"

"לא מישוהו חשוב. טוב, מישוהו שרוצה להיות חשוב," היא מתקנת. לפני שאני מספיקה לחקור אותה, היא אומרת, "בכל מקרה, ארוחת בוקר ביום ראשון? אני יכולה לבוא לכאן, או שניפגש בקארבר הול. שמעתי שהחביתות שלהם מדהימות."

"בואי נלך לקארבר. כדאי שאביא את הלפטופ שלי? אנחנו צריכות לעשות רשימות עומק?"

היא מהדקת את שפתיה זו לזו כאילו היא מחניקה צחוק. "אני רק רוצה שתדעי שהמבט האורגזמי הזה, שעולה לך על הפנים, כשאת מדברת על לעשות רשימות הוא קצת... מפחיד."

"אני יודעת," אני נאנחת. "אנסה להסתיר כמה זה מדליק אותי."

בלייק משמיעה נחירה.

"בואי, אלווה אותך החוצה," אני אומרת לה.

אנחנו מגיעות לדלתות הכניסה באותו הזמן שוואדה ונואל מגיעות לשם, לאחר שהן תכננו להתחמק החוצה בחשאי.

"הולכות לאנשהו?" אני שואלת בשעשוע.

שתייהן מסתובבות לאחור, כשאשמה מתנוססת על פניהן הבהירות. אני שמה לב ששתייהן לובשות בגדים שלא היו זוכים לאישורה של אגת'ה.

"יש מסיבה בסיגמה," נואל מנמיכה את קולה ומציעה מעבר לכתפה כדי לוודא שהמפקחת לא נמצאת בטווח שמיעה.

עובדה משעשעת, חלק מהמכללות בליגת הקיסוס מרתיעות או

מגבילות במפורש השתתפות בחיי החברה של בתי האחוה. בסניף דלתא פאי של בראייר? בית האחוה עצמו מגביל אותו.

דלתא פאי נחשב לאחד מבתי האחוה המובילים בכל הקשור לפילנתרופיה, לפיתוח מנהיגות, למצוינות אקדמית – ולשיעמום טהור. אבל בעוד אנחנו מנועות מלהשתתף במסיבות של בתי האחוה האחרים, אפילו אגת'ה לא יכולה למנוע מהסטודנטיות לרצות ליהנות מחיי הקולג' שלהן.

"רוצה לבוא?" נואל ממש לוחשת עכשיו, בזמן שוואדה בעלת העיניים החדות בודקת את גרם המדרגות כדי לוודא שאגת'ה לא יורדת משם במפתיע.

"הכול בסדר," אני עונה והבנות בורחות מהבית כמו שתי עברייניות.

אני נפרדת לשלום מבלייק, מתעכבת בפתח הדלת כדי לוודא שהיא נכנסת בבטחה למונית שלה, ואז עולה למעלה לחדר השינה שלי. כולן בקומה השלישית חולקות חדר, אבל לחברות ההנהלה ולסטודנטיות בכיתות הגבוהות יש עדיפות, והן מקבלות זכות ראשונים על חדרים פרטיים בקומה השנייה. כולל שפחתכן הנאמנה.

במסדרון אני חולפת על פני ג'יה, האחות הקוריאנית-אמריקאית השנייה בבית. אבל אנחנו לא האסיאתיות היחידות. למרות כל הפגמים המגעילים של אגת'ה, היא שמחה לקבל חברות בשלל צבעים וגזעים לדלתא פאי... כל עוד הן מגיעות ממשפחות עשירות. המנהיגה המוערכת שלנו לא גזענית. לא, היא רק סנובית כלכלית. המשפחה שלך לא אמידה? תשכחי ממועמדות פה.

אני מסירה את נעליי בבעיטה ונועלת את הדלת – לפחות יש לנו אישור למנעולים. זאת למרות הניסיון של אגת'ה להציע חוק בית חדש שיאסור עליהם. זה קרה אחרי שהחבר של פרידה נעל את עצמו בחדרה וסירב לצאת ממנו עד שהיא הסכימה לא לעזוב אותו. היינו צריכים להתקשר למכבי האש כדי לפתוח את הדלת ולהוציא החוצה את הדביל. כולן צחקו על אגת'ה כשהיא הציעה להיפטר מהמנעולים. היה נחמד לראות את אחיות בית האחוה שלי מסוגלות להתמרד נגד המשאלות של המלכה, לפחות כשהפרטיות שלהן עמדה בסכנה.

אני לובשת פיג'מה ומחליקה מתחת לשמיכת הפוך העבה והלבנה וגולשת בטלפון שלי. השעה בקושי תשע וחצי אבל אני צריכה להתעורר מחר מוקדם בבוקר כדי לנסוע להאמדן. כמה הודעות צצות כשאני גולשת, כולן מאפליקציית ההיכרות שלי.

בסדר. זו אפליקציית סקסטינג. לצאת לדייטים? למי יש זמן לצאת לדייט? לוח הזמנים שלי עמוס לעייפה. זה מה שקורה כשאת לומדת תואר המשלב מדע וטכנולוגיה, הנדסה ומתמטיקה. חוץ מזה, אני לא רוצה חבר נכון לעכשיו. הם דורשים הרבה יותר מדי עבודה, אם להסתמך על הזוגיות האחרונה שלי.

מיץ' היה זקוק לחיזוקים בלתי פוסקים ולכמות מופרזת של ליטופי אגו. היו לו בעיות, אבל אני לא שופטת כי לכולם יש שק של חרא משלהם, כולל לי. אבל למיץ' הגיע מישחי שיכולה לתת לו הרבה יותר ממה שאני יכולתי לתת. מישחי סבלנית יותר. אחת שלא שכחה בטעות פגישות איתו כי היא עבדה עד מאוחר בלילה במעבדה ואיבדה את תחושת הזמן. מישחי שהחשק המיני שלה שנגרם ממתח לא היה בהילוך גבוה, מה שגרם לה להופיע במעונות שלו ולקפוץ על הזין שלו, לעיתים קרובות אפילו בלי להגיד שלום.

בימים אלה, מתאים לי להסתפק בסקס מזדמן, אבל אני לוקחת פה סיכון כי יש לי מוניטין לשמר. לנערת דלתא פאי אסור להסתובב ולדפוק כל מה שזו בקמפוס.

למרבה המזל, לפעמים הודעות סקסיות זה כל מה שאת צריכה כדי להרגיע את הצורך.

אני פותחת את האפליקציה ונכנסת לתיבת ההודעות שלי. יש את הבחור הזה שדיברתי איתו כמה זמן, אבל הריבור המלוכלך שלו מגוחך. אני בודקת את ההודעה האחרונה שלו ונאלצת להחניק צחקוק.

אני כולי פועם ורוטט אלייך.

איך לעזאזל מישחי אמורה להתגרות מזה?
אין ספק שהגיע הזמן למצוא חבר צ'אט חדש.

אני מקדישה את עשר הדקות הבאות למסע של החלקה ימינה ושמאלה, ומעלה בחכתי כמה פוטנציאלים, אבל אין בינינו התאמה. לפחות לא כרגע. סביר להניח שהיו לי הרבה יותר התאמות, אם הייתי מעלה תמונה עם הפנים שלי. פיית' אומרת שרוב הבחורים חושבים שהתמונות של גוף-חמוד-ללא-פנים שייכות בכלל לבוטים.

אבל אין מצב שאני מפרסמת את הפנים שלי באפליקציית היכרויות. הפרופיל שלי כולל שתי תמונות: צילום שלי בביקיני ללא הראש, מהחופשה המשפחתית בקיץ האחרון לאיי הבהאמה ואותי שוכבת על המיטה שלי בגופייה סגולה ותחתונים תואמים זעירים.

התמונה השנייה יותר מסוכנת, אבל וידאתי שהיא לא מכילה אף פרט מזהה לפני ההעלאה. אם זה יגיע בסופו של דבר לרשת, פשוט מדובר בבחורה חסרת פנים על מיטה חסרת ייחוד. סיכוי קלוש שמישהו יעלה על כך שמדובר בי. או לפחות זו הייתה המסקנה הסופית שנקבעה על ידי השיטה, ואני סומכת לגמרי על השיטה שלי.

פיית' צוחקת עליי על זה, אבל אין לה מה לרדת עליי לפני שהיא מנסה אותה. השיטה מעולם לא אכזבה אותי. וכן, יש מסמך שלם במחשב הנייד שלי המלא בכללי השיטה, כולל האם לפרסם תמונות סקסיות של הגוף שלי באפליקציית היכרויות. לנצח אישאר חנונית אובססיבית.

ולמרות זאת, אני גם עושה סטוצים עם שחקני פוטבול במגרשי חניה.

אני כמו בצל, כפי שפיית' אמרה פעם. שכבות על גבי שכבות. אני בודקת עוד כמה פרופילים. אני מתפעלת מכמה חזות חשופים ומפתים, אבל אף אחד מהפרצופים הנלווים לא עושה לי את זה. אני גולשת על טייס אוטומטי עד שהאפליקציה מעלה לי הפתעה: לא חזה אחד אלא שני חזות חשופים באותה תמונה.

השם של הפרופיל הוא לארס וב'.

בסדר. בהחלט הסתקרנתי.

אני לוחצת כדי לקרוא עוד, אם כי למען האמת, זה פחות לקרוא

ויותר להזיל ריר. מדובר בשני גופים מאוד מרשימים. אני יכולה למנות את שרירי הבטן אחד לאחד.

אחד הבחורים כמעט נטול שיער גוף, מלבד קצת שיער על ידיו ורגליו. הוא בלונדיני – אני יכולה לדעת כי שיער ראשו מגיע עד גובה הסנטר, וזה בדיוק המקום שבו התמונה נחתכת. אני רואה בעיני רוחי טיפוס שנראה כמו תור בהתבסס על הגורל, הצבע והשרירים.

גם הבחור השני בהיר עור, עם מעט שיער חזה בין השרירים המוגדרים שלו ושביל אושר כהה ומעורר תיאבון המוביל לבגד ים נמוך מספיק כדי להפגין את המשולש הגברי שלו. גם לתור יש משולש גברי.

אני טובעת פה במשולשים גבריים. אני לא יכולה להפסיק לבהות. אלה ללא ספק הגופים הכי סקסיים שראיתי מעודי, מה שאומר שבטח הפנים שלהם מכוערות פחד. אין מצב שמישהו יתברך מבחינה גנטית בכל כך הרבה סקסיות. אני עוצרת את נשימתי, מחליקה לתמונה הבאה, מוכנה למצוא שתי מפלצות חייכניות.

לא. רק עוד תמונה חסרת ראש. התמונה הזאת מראה את הבלונדיני לבד. הוא לובש מכנסי טרנינג אפורים. עוד יופי מושחת מפתה את עיניי.

התמונה השלישית היא של הבחור השני, לבוש בג'ינס קרוע וחולצת פולו צמודה שמציגה לראווה את זרועותיו המפוסלות. הטקסט שלהם מסקרן לא פחות.

**שני בחורים, פרופיל אחד. כפליים הקסם, כפליים הצרות.
מחפשים בחורה אחת שיכולה להתמודד עם כיף כפול (; אז
אם את טיפוס קינקי, בואי נדבר.**

בואי נדבר, הא?

כלומר, אני מניחה שאני טיפוס קינקי. אבל...
אבל כלום. זה לא שאני חותמת פה על שבועת דם לפגוש את הבחורים האלה. אין כאן שום מחויבות מלבד לשוחח איתם באפליקציה

ולמחוק אותם אם אני לא רוצה להמשיך לדבר. אנחנו לא נכנסים לחוזה נישואין דיגיטלי.

האצבע שלי מרחפת מעל סמל הלב. אני מלקקת את שפתיי ו...
לוחצת.

שום דבר לא קורה.

כל המאמץ הזה, ואין בינינו אפילו התאמה.

פרק 2

בקט

חשיבה טובה לפערינו

הפסדנו במשחק הערב, אבל אסור לנו להתלונן כי המאמן איים עלינו במוות בייסורים אם לא נישאר חיוביים. קיבלנו הוראה לדמיין גלי אנרגיה קורנים יורים פרצי שמחה בכל רחבי חדר ההלבשה כאילו אנחנו באורגיה של חיוביות.

במילים אחרות, יועצי המורל וגיבוש הצוות, שעשו שמות בנבחרת הוקי הגברים של אוניברסיטת בראייר בעונה שעברה, חזרו לייסר אותנו. בזמן שחבריי לקבוצה ואני יוצאים מהמנהרה אל חדר ההלבשה, ג'ורדן טרייגר, חמום המוח הקבוע שלנו, נועץ מבט רושף בשחקן הכנף השמאלי הטירון.

"לעזאזל, אינגראם! אתה הרסת –"

"הי!" הנזיפה החריפה מגיעה מעוזר המאמן מאראן, שזועף עלינו מפתח הדלת. "תהיו חיוביים, מטומטמים."

טרייגר ממתן את דבריו. "אתה הרסת... את התקוות שלנו כשזרקת לרשת והחטאת, במקום להעביר את הכדור לקנזס קיד ש –" "שצעק לך שתמסור לו את הכדור," מסיים פטריק ארמסטרונג, הצד שנפגע.

קפטן המשנה שלנו, קייס קולסון, פונה למאראן בהבעה מיוסרת. "נו, באמת, המאמן. כמה זמן נצטרך להמשיך עם התרגולת הזאת של פרחים ופרפרים? למה שלדון ונאנס עושים לנו את זה?" "אל תאשימו את הטיפשים האלה. אתם יכולים להודות לאוניברסיטת קליפורניה על שהנהלה החזירה את שלדון ונאנס לחיינו."

אוניברסיטת קליפורניה הדפוקה. רק אוקטובר, והעונה בקושי התחילה, ובכל זאת קמפוס סקרמנטו של אוניברסיטת קליפורניה,

קדם לחלוטין. כל תוכנית הוקי הגברים שלהם הושבתה עקב תקרית מעורפלת שהסתיימה בנפילת טירון מגג מתחם ההחלקה שלהם. אל מותו.

השערורייה הזאת כללה כל כך הרבה שמועות של מי אמר מה למי, עד שכבר קשה לדעת מה באמת קרה. אבל בהתחשב במצעד האינסופי של דבילים תוקפניים שבהם נתקלתי בקריירת ההוקי שלי, אני נוטה להאמין שתלמיד השנה הראשונה מת כתוצאה מהתעללות. לאחר שהתוכנית שלה הושעתה, אוניברסיטת קליפורניה נאלצה לוותר על כל המשחקים שלה, ובזמן שהקולג' ומשטרת סקרמנטו חוקרים את המקרה, איגוד האתלטיקה הלאומי של הקולג'ים לא לוקח סיכונים עם אף אחד מהקולג'ים שלהם מהליגה הראשונה. הם שולחים נציגים לכל תוכנית הוקי, קופצים כבדרך אגב להגיד שלום ולהתבונן במתרחש. אתם יודעים, לוודא שאנחנו לא מדרבנים ילדים שיכורים לקפוץ מבניינים.

המאמן הראשי שלנו, צ'אד ג'נסן, קיים ישיבת נבחרת בשבוע שעבר ואמר לנו באופן חריג שמעני שהוא רוצה שניראה, נישמע ונתנהג כמו נערי מקהלה עד סוף העונה. מתברר שאפילו ירידות הדדיות נחשבות כיום לבכרונות ו/או התעללות פוטנציאליים.

אני בספק אם זו הייתה ההחלטה של המאמן להחזיר את שלדון ונאנס כדי שידריכו אותנו מבחינה מוסרית. ג'נסן שונא את המטומטמים האלה לא פחות מאיתנו.

אני מקלף את הגופייה המיוזעת מכתפיי, רוטן כשהיא נצמדת למגן החזה שלי. אני כבר מרגיש חבורה נוצרת בצד שמאל, ממש מתחת לכלוב הצלעות. חטפתי מכה קשה בשליש השני, כשהמגן של ייל הפיל אותי לקרשים.

עם שיין לינדלי ולוק ריידר מאחוריי, אני הולך לכיוון המקלחות ופותח את המחיצה בגובה המותניים של התא הקרוב. החברים שלי נכנסים לתאים משמאלי, בעוד טרייגר וקולסון פונים ימינה.

"אוקיי, הינה אחד נהדר," אומר לי שיין, בעודו פותח את זרם

המים. "ניגש אליך גבר בריטי מסתורי במעיל גשם –

"איך קוראים לו?" שואל טרייגר מהצד השני שלי.

הו, תראו מי מצטרף פתאום לניסויים המחשבתיים שלנו. בעונה שעברה, כשמכללת איסטווד, בית הספר הקודם שלי, התמזגה עם בראייר, טרייגר היה הראשון ללעוג לנו, החבר'ה מאיסטווד, על המסורת המטופשת שלנו. כעת הוא קשוב לכל מילה של שיין. "קוראים לו אלברט", מתערב אחד משחקני ההגנה שלנו. "זה נשמע מאוד בריטי."

שיין מגלגל עיניים. "בטח, שיהיה. בכל מקרה, הוא כאילו, יום טוב, קוראים לי אלברט, ואז מציע לך הצעה. הוא ייתן לך אלפייה פעם בחודש, למשך עשרים השנים הבאות – "דולרים או לירות שטרלינג?" טרייגר שואל ברצינות.

"כן, קולסון אומר, לא בכזאת רצינות. "מה שער החליפין?"

"דולרים, " עונה שיין. "אלף בחודש, למשך עשרים שנה."

מצידו השני של שיין, ריידר מרכין את ראשו מתחת למים ומסיט את שערו הכהה הרחק מפניו. קולו עמום מזרם המים הממלא את החלל המהביל. "מה המלכוד?"

שיין נראה מרוצה מאוד מעצמו כשהוא מגלה לנו, "כדי לקבל את הכסף, אתה צריך לראות את ההורים שלך עושים סקס פעם בשנה." החדר כולו פורץ בצחוק ונחירות קולניות מהדהדות מהקירות המרוצפים. אני מקציף את הסכון ומתחיל לשפשף את החזה שלי כשאני שוקל את התסריט של שיין.

קולסון ממהר לענות. "מוותר, " הוא אומר, אדום כולו. "אני מעדיף להיות עני."

"ענית על זה מהר מדי, " גוער בו טרייגר. "יש לי שאלות המשך." "אין מספיק שאלות המשך בעולם שיכולות לשכנע אותי לראות את ההורים שלי מזדיינים."

"לינדלי, " טרייגר קורא לשיין. "זה קורה בחדר חשוך ככה שהם משתגלים בצללים?"

"חדר מואר היטב, " שיין קורא בחזרה.

"הם גומרים?"

"שניהם. היא כמה וכמה פעמים."

"הם מרעישים כשהם גומרים?"

"הם רועשים מאוד."

אחרי רגע ארוך של מחשבה, טרייגר נאנח. "הייתי עושה את זה. אני לא יכול לסרב לכסף בחינם."

שיין מחייך ומעיף אליי מבט. "בק?"

אני עומד מול זרם המים כדי לשטוף את הסבון מגופי החבול והכואב. "לא," אני עונה לבסוף. "אני מרגיש שאני מסוגל להרוויח שנים עשר אלף בשנה בלי לשמוע את ההורים שלי מגיעים לאורגזמה בקול רם. אני אדאג לעצמי."

ריידר מגחך.

בזמן שטרייגר זורק ניסוי מחשבתי משלו, אני סוגר את הברז, לוקח את המגבת מהוו וכורך אותה סביב מותניי. אני חוזר לחדר ההלבשה עם שיין וריידר בעקבותיי. בארונית שלצידי אני מוצא את וויל לרסן עדיין במדי הספורט שלו, מקמט את מצחו מול הטלפון שלו. "הכול בסדר?" אני שואל.

גם אלמלא הזעף, הייתי יודע שמשהו מציק לו. לרסן ואני עד כדי כך קשובים זה לזה. זה מה שקורה כשחולקים מספיק נשים במיטה. וזה נשמע יותר מפוקפק ממה שזה. אנחנו סוגדים לנשים. לכן הן ממשיכות לחזור.

וויל רוטן לעצמו. "בסדר. אבא שלי מתנהג כרגיל כמו חרא." הוא מעביר לי את הטלפון. אני מתקשה שלא לצחוק כשאני קורא את המייל על המסך.

מאת: אליסיה מייסון באייבי

אל: וויל לארסון

נושא: בקשת פגישה

היי וויל,

אבא שלך רוצה לקבוע איתך פגישה בהקדם האפשרי. בבקשה תודיע לי מתי אתה פנוי השבוע.

כל טוב,

אליסיה

"הוא מבקש מהעוזרת האישית שלו לקבוע איתך פגישות?" אני מתפלא.

"ברור." קולו של וויל נוטף ציניות. "אני בסך הכול רק עוד פגישת עסקים."

"אחי, זה קשוח," שיין אומר ושולח מבט מלא אהדה.

וויל מושך בכתפיו ומניח את הטלפון על המדף העליון של הארונות שלו. הוא מתחיל להתפשט ומשליך את החולצה שלו על הספסל. "שיהיה. זה תמיד היה ככה. אני אפילו לא זוכר מתי בפעם האחרונה דיברנו ללא תוכנית סדורה מראש. גם את זה אליסיה שולחת מראש."

ריידר פורץ בצחוק. "חרא. זאת אומרת, בתור מישוהו שאין לו הורים, אני לא בדיוק יכול לחוות על זה דעה, אבל נראה לי שלא ככה אמורים להתנהל יחסי הורים-ילדים."

אני מסתיר את הפתעתי. נדיר שריידר מזכיר את ילדותו, או את הרצח של אימו על ידי אביו שנשלח על כך לכלא. אבל כולנו שמנו לב לכך שהוא נעשה הרבה יותר פתוח מאז שהתחתן עם נערת הזהב של אוניברסיטת בראייר, ג'יג'י גרהם. ג'יג'י היא בתו של הבוגר המפורסם ביותר של האוניברסיטה, וזה אומר הרבה כי מבראייר יצאו שני נשיאים אמריקאים בפועל.

הודות לג'יג'י, ריידר נמצא בדרך לשינוי. יש לו משפחה חדשה עכשיו, ואני ממש שמח בשבילו. מגיע לבחור.

לגבי לרסן, אני מרגיש רע בשבילו. הוא עבר לגור בבית שלנו באוגוסט, אחרי ששיין וריידר עברו דירה, ואביו לא ביקר אותנו אפילו פעם אחת. האיש נשמע כמו שמוק גמור.

"כן, זה לא עובד ככה," מאשר שיין, ומציג את הטלפון שלו בתור הוכחה. "רואים את זה? זה הכול אבא שלי. אינספור הודעות, אחי." הוא גולל כשלוש פסקאות. "וזה רק כשהוא שואל מה אני רוצה שהוא יכין בברבקיו שהוא עושה, כשאחזור הביתה בעוד שבועיים." "זה בטח נחמד," וויל אומר ביושב.

אני מחייך אליו. "אז תשלח לו את לוח הזמנים שלך?" "לא." הוא מכבה את הטלפון שלו ודוחף אותו לכיסו.

רוב הבחורים בדרך ל'מאלונס', בר הספורט בעיר, אבל לווייל ולי יש תוכניות משלנו. אנחנו נפרדים מחברינו לנבחרת במגרש החניה מאחורי מרכז גרהם ונכנסים לרכב השטח השחור והנוצץ של ווייל. באדיבות אביו, כמובן.

ווייל מחליק למושב הנהג ומביט אליי. "מתי קייטלין מגיעה?"
 "אני לא בטוח. היא שלחה הודעה בזמן המשחק. תן לי לברוק."
 אבל במסרון שלה כתוב רק: תתקשר אליי.
 "יו, תנמיך את החרא הזה," אני רוטן ומתכוון לפסקול הקאנטרי שבוקע מהרמקולים של המכונית. אני יותר איש של רוק וראפ, אבל מר בוסטון כאן, מסיבה בלתי מובנת, נהנה ממוזיקת קאנטרי. אבל זו המכונית שלו, החוקים שלו. בן זונה.

"הי," אני אומר כשקייטלין עונה. "מתי את מגיעה?"
 יש רגע של דממה.

"קייטלין? את שם?"

"כן. סליחה. אני פה. אממ... אני לא חושבת שאני מגיעה."

אני מקמט את מצחי. "למה לא?"

אחרי עוד הפוגה ארוכה, האוזן שלי נתקלת באנחה כבדה.

"פיתחת רגשות."

"פיתחת רגשות," אני חוזר על דבריה.

"כן."

"למי מאיתנו?"

בתמורה אני זוכה לגיחוך ממושב הנהג. ווייל ואני מחליפים חיוכים.

"אליך, דביל."

אני מהנהג לעצמי. בדרך כלל זה מתחלק לחצי-חצי, כשהבחורות מחליטות שהן מאוהבות בנו בטירוף.

התשובה לא הייתה מעולם, "שניכם."

לא שאני רוצה שזה יקרה. זאת אומרת, זה יהיה ממש מוזר. נכון, אנחנו חולקים אותה קינקיות במיטה, אבל אנחנו לא שני בחורים שמנסים לצוד בת זוג מיוחדת במינה כדי להשלים את השלישייה שלנו. או איך שאנשים קוראים לזה בימינו.

"אני יודעת שהיינו אמורים רק לעשות כף," ממשיכה קייטלין,

כשמבוכה נלווית לקולה. "וזה היה כיף, להשתעשע ככה שלושתנו. למען האמת, לא ציפיתי שיתפתחו רגשות."

היא לא ציפתה לכך?

כלומר, אני כן ציפיתי לזה. אני לא זוכר מתי בפעם האחרונה פגשתי אישה שהרגשות שלה לא נכנסו למשוואה מתישהו, מלבד בסטוץ חר-פעמי. אה, נכון. אף פעם. זה כמות הבחורות החסינות רגשית שפגשתי. אפס.

אני אוהב נשים. באמת. הייתי יורד על ברכיי וסוגר למקדש הנשיות שלהן. אני אוהב איך שהן נראות, את הטעם שלהן, את הריח שלהן. את הרכות שלהן בין זרועותיי. איך הן נשמעות כשהן גונחות לי באוזן.

וכן, אין לי ספק שיש כמה יוצאות מן הכלל, אבל בעשרים ואחת שנות קיומי עוד לא פגשתי מישהי שבסופו של דבר לא פיתחה רגשות. "אז..." היא נאנחת שוב. "אני לא יודעת... אולי במקום שאני אגיע, אתה ואני נוכל ללכת לראות סרט או משהו? אתה יודע, כמו..." דבריה נמוגים.

"כמו דייט?" אני ממשיך את דבריה.

וויל מעיף מבט לכיווני, מסוקרן עכשיו.

"כן", היא אומרת. "זה רעיון כזה גרוע?"

"לא, אני בטוח שיהיה כיף אבל..." אני מחשל את עצמי לקראת התגובה שהמילים שלי יעוררו. "אני לא רוצה חברה." שתיקה.

המתח הנפלט מהטלפון ממלא את המכונית. וויל פותח את החלון כאילו הוא יכול להרגיש משהו מוחשי. האוויר הקריר נושב על פניי ונעים לי לרגע.

"אתה לא מעוניין? אפילו לא קצת? מה, אני לא הטיפוס המתאים לחברה?"

"זה בכלל לא זה. אם הייתי רוצה חברה, היית בראש הרשימה שלי," אני מבטיח לה. "לעזאזל, את היית היחידה ברשימה. את מבינה את הבדיחות שלי ומוכנה לסבול סרטי מסע בזמן. את יודעת כמה זה נדיר?"

בזווית העין אני רואה את וויל מחייך שוב.

"הסרטים האלה כל כך משעממים," היא מודיעה לי.

"אני יודע, ואני אוהב את זה שאת צופה בהם למרות זאת. תאמיני לי, קייטלין, הייתי לגמרי בעניין שלך אם הייתי מחפש משהו רציני. אבל אני לא בעניין של מחויבות. אני לא טוב בזה. כל מה שאני רוצה לעשות בשנת הלימודים האחרונה שלי זה לשחק הוקי ולעשות סטוצים."

אני בסך הכול כן. ככה תמיד פעלתי בענייני נשים, במיוחד אחרי איך שמערכת היחסים האחרונה שלי הסתיימה. אני רווק מאז השנה האחרונה שלי בתיכון ואין לי שום כוונה לשנות את המצב הזה בקרוב. אני מחכה לתגובת נגד כלשהי, אבל קייטלין מוכיחה שהיא מגניבה כמו שידעתי שהיא.

"בסדר. אני מבינה את זה. אבל ברור שאני לא יכולה להיפגש איתכם יותר. אני מקווה שאתה מבין."

"אני מבין."

"אבל באמת נהניתי." היא נשמעת עגמומית.

"כן. גם אנחנו."

"תמסור שלום לוויל. להתראות, בקט."

"להתראות, בייב." אני מסיים את השיחה ופונה לכיוון מושב הנהג. "כרגע זרקתי בחורה שאפילו לא יצאתי איתה."

וויל נוחר. "ברוך הבא למועדון. זוכר את פליסיטי מהאביב? אחי, היא מיררה בבכי כשאמרתי לה שאני לא אוהב אותה. אתה יצאת מזה בקלות."

"נכון."

אנחנו מגיעים לבית שלנו, שהוא הרבה יותר שקט מאז ששיין לא גר בו. ריידר, טוב, אני בקושי שם לב שהאדון השקט והעגמומי איננו, אבל שיין הוא סיפור אחר. האישיות של הבחור ממלאת כל חדר שבו הוא נמצא. וויל ואני יותר רגועים. זו כנראה הסיבה שהסתרנו כל כך טוב כששתי תוכניות ההוקי שלנו התמזגו.

מהרגע שפגשתי את הבחור, הרגשתי שאנחנו מכירים כבר שנים. לרוע המזל, שחקני איסטווד לא הורשו לחבב את שחקני בראייר –

אויבים נצחיים וכל זה – אז שמרנו על החברות שלנו על אש קטנה במשך חודשים. אבל ברגע שריידר התחבר עם האקסית של קייס קולסון, ג'יג'י, כל הכללים השתנו. אם מותר לו להתרועע עם האויב, אז לעזאזל, מותר לי להזמין את וויל לבלות ולראות כמה סרטי מדע בדיוני מגניבים.

לרסן הוא מסוג האנשים שאתה מרגיש איתם בנוח, לא משנה מה אתה עושה. אבל בפעם הראשונה שהתעוררתי ומצאתי במיטה שלי אישה עירומה וגם את וויל עירום, אני חייב להודות שזה היה... מערער. הלילה שקדם לאותו הבוקר־שאחרי המביך היה כיף לא נורמלי. כשזה נוגע לסקס, אני שייך למחנה של כמה שיותר קינקי, יותר טוב. וכפי שגם התברר, כל המרבה, הרי זה משובח. הייתי קשה כמו סלע באותו לילה, כשהתבוננתי על הברונטית הלוהטת רוכבת על וויל, כאילו הוא סוס המירוץ שלה והיא מנסה לזכות בדרכי של קנטקי. ואז היא התכופפה הצידה ובלעה את הזין שלי, בזמן שהיא רכבה עליי, והכול התחמם פי אלף.

היו לי כמה שלישיות בעבר, אבל אף אחת מהן לא הייתה לוחטת כמו זו. וזה רק הלך והשתפר. עד הקיץ הזה, כשוויל החליט שהפעילויות השובבות שלנו קצת שובבות מדי בשבילו. אני חושב שהוא השתמש במילה סוטה.

אני מבין מאיפה זה בא. וויל הוא אדם אנליטי. הוא חושב יותר מדי על הדברים. דעת? חשיבה זוכה להערכת יתר. תעשו מה שעושה לכם טוב. סוף הסיפור.

"שנלך ל'מאלונ'ס'?" וויל מכבה את המנוע ופותח את חגורת הבטיחות.

"כן, למה לא?"

אין לנו משחק מחר, וגם לא אימון בוקר, ואם קייטלין לא מגיעה, אין שום סיבה לא לדפוק את הראש הלילה.

הבר נמצא על הרחוב הראשי, רק עשר דקות הליכה מהבית שלנו, אז אנחנו מחליטים ללכת ברגל במקום להזמין מונית.

כשאנחנו הולכים בקצב אחיד זה לצד זה לאורך המדרכה, וויל אומר, "אז אתה באמת לא רוצה לצאת עם קייטלין?"

"לא, חבר."

הוא מגלגל את עיניו. "מחויבות זה לא דבר כזה רע כמו שאתה חושב שזה."

"כן, זה לא רע. זה איום ונורא."

זה רק מסתיים בריסוק מוחלט של הנשמה שלך וניפוז האמונה בכל מה שטוב, כפי שאני יכול להעיד לצערי.

טוב, לעזאזל עם זה. אחרי הדרך שבה שאנון עקרה לי את הלב מהחזה בשבוע שלפני סיום התיכון, אין לי שום כוונה לנהל יחסים מחייבים עם אישה אחרת עוד הרבה, הרבה זמן.

אולי בעתיד הרחוק. יום אחד. איזשהו יום עתידי מעורפל, לא ידוע.

אבל בהחלט לא הערב. לא. הלילה אני שולף את אפליקציית הסטוצים האהובה עלינו, כשקייטלין כבר הפכה לזיכרון רחוק של חיי המין שלי.

"אתה על הפרופיל שלנו?" וויל נשמע משועשע כשהוא מציץ בטלפון שלי.

"כן. רק בודק הודעות."

יצרנו פרופיל משותף לפני כמה שבועות, בעיקר כי מביך לפלרטט עם בחורה, כשבר-זמנית אנחנו מנסים למצוא דרך להבין אם היא מעוניינת בשנינו בלי שניראה כמו שני סוטים. עושה רושם שאפליקציית היכרויות היא דרך יעילה כדי לבדוק את הטעמים של מישהי מראש ולחסוך את המבוכה של דחייה או כעס מזועזע.

לא שאני מובך בקלות. צריך לקרות הרבה כדי שיהיה לי אכפת ממשו. מצב ברירת המחדל שלי הוא תמיד רגוע.

"משהו מעניין?"

"נראה לי שאלה הודעות של בוט."

אני מוחק אותן, לוחץ על אי-התאמה לבחורה, ומתכוון לצאת מהאפליקציה כשהפרופיל על המסך הראשי תופס את עיניי.

"לעזאזל, לרסן. תסתכל על זה."

כשאני מראה לו את התמונה, הוא שולח אליי חיוך ידעני.

"הפפיון?"

"הפפיון, "אני נאנח.

הבחורה בתמונה שוכבת במיטה, לבושה בגזיית תחרה סגולה וזוג תחתונים בגוון תואם עם פפיון ורוד קטן במרכז רצועת המותניים. אני מת על פפיונים. אני רוצה לתפוס את הפפיון הזה בין שיניי. לכרסם אותו. ואז לכרסם כל סנטימטר בגוף הזה. ציצים קטנים ושובבים. מותניים חטובים. רגליים ארוכות.

אפילו לא אכפת לי איך הפנים שלה נראות. הגוף שלה הוא כלי נשק. אני רוצה את הפה שלי על כל כולו.

"כן, היא מוצאת חן בעינינו."

וויל מגחך לעצמו. "קורה לך לפעמים שאתה לא חושב על סקס?"

"אני לא מבין את השאלה."

אני לוחץ על הלב בזווית תמונת הפרופיל, מתפלל שגם היא תאהב אותנו. כעבור שנייה, מופיעה התראה באפליקציה האהובה.

יש התאמה!

פרק 3

שרלוט

*פלאכקייט פאראייניגט שטיל פארא
כאמא כאמא פאראייניגט*

בגיל שש הבנתי לראשונה מה זה "אומר" להיות מאומצת. זה נחת עליי במהלך ויכוח בגן שעשועים עם ילדה מהכיתה שלי. סטייסי. סטייסי הארורה. אני לא זוכרת איך זה התחיל, אבל זה היה ריב מטופש להפליא, כשכל אחת מאיתנו טוענת שההורים שלה יקנו לה את כל מה שהיא רוצה. וזה היה מגוחך לגמרי כי בשום פנים ואופן לא הייתי ילדה מפונקת.

סטייסי השוויצה שאם היא תבקש, ההורים שלה יצאו מהבית כדי לקנות לה גלידה במהלך סופת שלגים. אחרי שהחזרתי לה בתגובה הולמת מגוחכת לא פחות, היא טענה, "שלך לעולם לא יעשו את זה." ואז, בחיוך, היא זרקה כבדרך אגב את ההערה שריסקה את עולמי. "את אפילו לא הבת האמיתית שלהם."

המילים שלה היו כמו פגיונות זעירים שננעצו בליבי. ידעתי שאני מאומצת מאז שהייתי מבוגרת מספיק כדי לשאול למה אני יותר דומה לחברתי דייזי ג'ונג והוריה מאשר למשפחה שלי. אבל אני לא חושבת שאי פעם הבנתי באמת את המונח, לא עד הריב ההוא עם סטייסי. ברחתי משם, כשדמעות זולגות על פניי. הייתי כל כך נסערת עד שהמורים נאלצו לצלצל להוריי כדי שיגיעו לאסוף אותי. אבא נאלץ לצאת מהעבודה באמצע היום. סירבתי להגיד לו מה לא בסדר, סירבתי לתת לו לנחם אותי. אבל מאוחר יותר באותו הלילה, כשהוא בא להגיד לי לילה טוב במיטה, נשברתי לבסוף ופרצתי בבכי והתוודיתי בנוגע לדבריה של סטייסי. אימא מיהרה להיכנס לחדר שלי, ושניהם ניחמו אותי והסבירו לי שאני בתם האמיתית, גם אם אין בינינו קשר דם.

אבל המילים שלהם לא הצליחו למחוק את האימה שהשתרשה בליבי.

מה אם הם יחליטו שהם לא רוצים אותי יותר?

ניסיתי לקבור את הפחדים האלה, אבל לאורך הילדות שלי, הם תמיד מצאו דרך לצוף מחדש. בכל פעם שהתנהגתי לא יפה, בכל פעם שהבאתי הביתה ציון גרוע, לחש קול בתוכי שאולי עכשיו הם יחזירו אותי. התחלתי לעקוב אחר כל תנועה שלהם, לנתח את המילים והמעשים שלהם, לחפש סימנים לכך שהאהבה שלהם אליי היא על תנאי.

עכשיו אני בת עשרים ואחת, בקיץ הבא ימלאו לי עשרים ושתיים, ורוב הזמן, החששות האלה התאדו. עבר זמן רב מאז הסתכלתי בתמונות המשפחתיות שעל האח שלנו ושאלתי את עצמי האם אני באמת שייכת אליהם.

אבל בזמנים כאלה, כשאנחנו יושבים בחדר האוכל וכל אחד סביב השולחן נשאל מה המטרות שהוא מציב לעצמו או ההישג שהוא גאה בו החדש, אני מייחלת שהאנשים שאימצו אותי לא היו כאלה מושלמים.

אני אוהבת אותם עמוקות אבל כל המשפחה שלי היא חבורה של שאפתנים כפייתיים.

אימא יכולה להכין סופלה מקצועי וגם יש לה דוקטורט במתמטיקה. אבל היא לא מבקשת מאנשים שיקראו לה דוקטור. היא לא עד כדי כך יהירה.

אבא מנהל חברת אבטחת סייבר משלו בשווי מיליוני דולרים ממשרדו בקומה העליונה בבית.

אווה, המבוגרת ממני בארבע שנים, קיבלה את עבודת החלומות שלה מייד אחרי סיום הקולג', עם משכורת גבוהה כל כך שהיא יכולה להרשות לעצמה לגור בדירת שלושה חדרים במנהטן במקום בחדרון מלא ג'וקים.

אוליבר, שש שנים מבוגר יותר, נמצא על המסלול להיות השותף הכי צעיר במשרד שבו הוא עובד כעורך דין לענייני משפחה.

הם מוצלחים בצורה מחליאה וגם מאוזנים נפשית, כל אחד ואחד

מהם. אפילו קתרין, אשתו של אוליבר, מתאימה לתבנית. קאת עובדת בארגון שנלחם בסחר בילדים ומאחד ניצולים עם הוריהם. אוליבר בחר להתחתן עם האדם היחיד שהוא אפילו יותר מושלם ממנו. "אלה חדרות נהדרות." אימא קורנת אל אווה, שבדיוק שיתפה את החדשות שהיא מועמדת לקידום. כי ברור שכן. "אני כל כך גאה בך, מתוקה."

"מה איתך, בוטן?" אבא מחייך אליי וחותר חתיכת קראמבל תפוחים בעזרת המזלג שלו. "יש איזה ציון דרך או מטרה שהשגת?" "קיבלתי 95 במבחן האחרון בביולוגיה." התשובה נשמעת לי כמו התחמקות.

אבל מה עוד אני יכולה לומר? השגתי סטון במכונית עם שחקן פוטבול?

אבא בטח היה נחנק מהקינוח שלו. אבל הוא יהיה בסדר, כי כולם במשפחה שלי מאומנים בטכניקות מצילות חיים, כולל תמרון היימליך. זה היה הרעיון של אימא לקחת קורס החייאה ועזרה ראשונה משפחתי קיץ אחד – בשביל הכיף. הפירוש שלה למילה כיף שונה משמעותית משלי.

את תמיד יכולה לספר להם שההישג שלך היה שליחת דגימת די-אן-איי לאתר שחוקר אילן יוחסין.

אוף. המבקרת הפנימית שלי היא כזאת כלבה לוחמנית. בסדר. בסדר, אוקיי? אני מניחה שזו פתיחה סבירה. לעבור מהישגים להתפתחות חדשה ומרגשת בחיי.

נחשו מה! אני מחפשת את המשפחה האמיתית שלי! אלוהים אדירים. מה אם הם יתייחסו אל זה ככה? אני לא רוצה שיחשבו שאני כפוית טובה או כאילו הם לא מספיקים לי.

זה פשוט משהו שאני חייבת לעשות. משהו שרודף אותי בשנים האחרונות. אומצתי כשהייתי בת שמונה חודשים. אין לי שום מושג מאיפה באתי. ובמשך זמן רב, לא היה לי שום עניין לגלות. כמובן ששאלות התרוצצו בחלק האחורי של ראשי, אבל לא הרגשתי שנחוץ לי או חשוב לי לחפש תשובות. הייתי מאושרת עם החברים שלי והמשפחה שלי והחיים שלי. אני עדיין מרוצה מכל הדברים האלה.

אבל לאחרונה, הצורך בתשובות לא מפסיק להציק לי. אני מניחה שאני רוצה להבין. אני רוצה לדעת מי הם הוריי הביולוגיים. או היו, אם הם כבר לא בחיים. אני רוצה לדעת למה אימי הביולוגית נטשה אותי. למה היא הרגישה שזו הברירה היחידה שלה. הוריי סיפרו לי שהיא שמה אותי בבית היתומים בסיאול בסל כביסה מפלסטיק, עם בובת ארנב כחולה תחובה לצידי. עדיין יש לי את הארנב הזה. שמו טייגר. אוליבר נתן לו את השם הזה. הוריי אמרו לי שכאשר הביאו אותי הביתה והציגו אותי בפני אוליבר ואווה, אחיי החדשים התאהבו בי כמעט מיד.

והם באמת האחים שלי. הם ההורים שלי. מעולם לא התייחסתי אליהם כאל "האח המאמץ שלי", או "האימא המאמצת שלי". לעזאזל עם זה. הם האימא והאבא שלי. אוליבר הוא אחי. אווה היא אחותי. הם המשפחה היחידה שהכרתי ואני אוהבת אותם מאוד.

אנחה נלכדת בגרוני. אוף, למה הצטרפתי לאתר הזה? אני שונאת בלגן רגשי. או בלגן מכל סוג שהוא, למען האמת. רק כאשר אני חיה את החיים האחרים שלי, החיים שבהם אין שום ציפיות ממני להיות מושלמת, אני יכולה להתמודד עם הבלגן. אלה חיים מלאי סיכונים וריגושים.

החיים האלה... פחות.

אני נשלפת משרעפי מחשבותיי, קולטת שההזדמנות המושלמת שלי נעלמה והזרקור מופנה עכשיו לקאת, שמדווחת שהשיגה את המטרה שלה, של הליכת עשרת אלפים צעדים במשך שבוע, ואז הארוחה מסתיימת.

המסורת המשפחתית שלנו סביב השולחן היא קיטשית, אני יודעת, אבל היא לא יומרנית כפי שהיא נשמעת. הוריי רוצים שנרגיש גאים בעצמנו ובמה שאנחנו עושים, גם אם ההישג הוא משהו קטן, כמו יצאתי לטייל היום, והיה לי נעים להרגיש את האוויר על הפנים. התרגיל עוסק באימוץ הדברים החיוביים בחיים.

בזמן שאנחנו מפנים את השולחן, אוליבר ואני משוחחים על תיק משמורת אכזרי שהוא מטפל בו במשרד שבו הוא עובד. מדהים עד כמה הוא נראה כמו אבא שלנו, עד לשערו הבלונדיני בצבע חול

וצורת ציפורניו. ואווה דומה לאימא שתי טיפות מים – אותו שיער סמיך בצבע חום בהיר, ריסים ארוכים באופן בלתי הגיוני, אפילו אותם כתמים אפורים סביב אישוניה הכחולים.

ואז יש אותי. כשהייתי צעירה יותר, נהגתי לבהות בהשתקפות שלי במראה ולתהות למי מהוריי הביולוגיים אני דומה. אבל אני לא חושבת שזה משנה. הם לא רצו אותי. אז למה שארצה להיראות כמוהם?

אני לא מרירה לגבי זה. לא באמת. אני יודעת שיש אנשים שסוחבים רגשות מורכבים לגבי האימוץ שלהם, אבל אני מלאת הכרת תודה על החיים שניתנו לי והמשפחה שקיבלה אותי בברכה. הם התייחסו אליי כמו אחת מהם, בת קינגסטון אמיתית, מהרגע שהם הבחינו בי.

אוליבר ואני לוקחים את הכלים המלוכלכים למטבח, שם אימא מפשילה את שרווליה לפני הכיור.

"לך לדבר עם אבא," אני אומרת לאחי. "אני יכולה לעזור פה לאימא."

"תודה, ילדונת."

אחרי שהוא הולך, אימי ואני עומדות זו לצד זו ליד הכיור, מנקות את הצלחות. היא עושה טעות, כשהיא שואלת על דלתא פאי, גורמת לי לגנוח ולהתלונן על אגת'ה במשך עשר דקות שלמות.

"את חושבת שהיא גרועה?" אימא שואלת, כשאני מפסיקה לדבר ונושמת סוף-סוף, תוך כדי שהיא מעבירה לי צלחת כדי לשים במדיח. "אימא שלה גרועה פי מאה."

"זה לא מפתיע אותי בכלל."

אימא של אגת'ה, ליליאן, היא בוגרת הקולג' שלנו ומשמשת לנו כיועצת. היא שם כדי "לתמוך" בוועד המנהל, אבל בעצם היא מנצלת את הביקורים החודשיים כהזדמנות לדחוף את אפה לכל פרט קטן בבית ולהרצות לנו על הטעויות שאנחנו עושות. התפוח לא נפל רחוק מהעץ במשפחה הזו. הן כל כך דומות עד שהן עדיין חולקות את אותו הענף.

"אלוהים," אומרת אימא באנחה. "ליליאן נהגה לערוך את הדבר הזה שנקרא מבחן הברק."

"מה זאת אומרת? כאילו של הנעליים שלך?"

"של השיער שלך."

"ברצינות?"

"כן. לפני ארוחת ערב חשובה או אירוע, היא הייתה מעמידה את כל האחיות בשורה מחוץ לדלתות חדרי השינה שלנו, בזמן שהיא עברה אחת-אחת בין הבנות ובחנה את השיער שלנו. נאלצנו להטות את הראש עד שהוא תפס את האור בדיוק בזווית הנכונה כדי להעריך עד כמה הוא מבריק. ואם לא עברת את מבחן הברק..."

"מה היא הייתה עושה? מרביצה לכן?" אני משתנקת.

"כן, שרלוט, היא הרביצה לנו."

"מה?"

"לא! ברור שהיא לא עשתה את זה." אימא מתחילה לצחוק. "אם היה לנו מספיק זמן לעצב מחדש את השיער, היא הייתה מרשה לנו לעשות את זה. אם לא, אסור היה לנו להשתתף באירוע." "זה כל מה שנדרש כדי לדלג על האירועים המשעממים האלה? ששמונים אחוז מהשיער שלך יבריק, במקום מאה אחוז? למה אגת'ה לא יכולה להיות כזאת?"

אחרי שאנחנו מסיימות להעמיס את המדיח, אני רוחצת את ידיי ומושיטה יד למגבת המטבח הפרחוניית כדי לייבש אותן.

"את יודעת," אני אומרת לה, "הסיבה היחידה שאני משתתפת בשיבות האלה היא בשבילך, גברתי הנשיאה."

"ואני מאוד מעריכה את זה."

היא נעמדת מאחוריי, כורכת את זרועותיה סביב כתפיי כדי לתת לי חיבוק צמוד. ואז היא נותנת לי נשיקה על הלחי והולכת לנגב את הדלפק.

עשי את זה עכשיו, כשהיא במצב רוח טוב, קול פנימי בתוכי מתחנן. תגידי לה שאת רוצה למצוא את קרובי המשפחה הביולוגיים שלך.

הינה צצה לה הזדמנות נוספת. שתינו רגועות ומרוצות – הזמן המושלם להטיל פצצה, כמו זו שאני יושבת עליה.

עשי את זה.

תגיד לי.

"בואי," אומרת אימא ופונה אל הדלת. "בואי נלך לראות אם אחותך וקאת עדיין רוצות לצאת להליכה הזאת."
ההזדמנות שוב חומקת מבין אצבעותיי.
קיבלתי שוב רגליים קרות.

נגעלת מעצמי, אני בודקת את הטלפון בזמן שהיא יוצאת מהמטבח כדי למצוא את אווה. יש התראה מאפליקציית ההיכרויות שלי, שמודיעה שיש לי התאמה חדשה.

אני מקישה בסקרנות על ההתאמה ומגלה ששודכתי לשני החזות השריריים להדהים. אני פותחת את הצ'אט, בהנחה שאראה תמונה של איבר מין ורידי או איזה מלל שטוף זימה כמו **הי בייבי, תראי לנו את הציצים שלך.**

במקום זה, הם מפתיעים אותי.

לארס וב':

את מאמינה שנסיעה בזמן אפשרית? ואם התשובה היא לא, איך זה מרגיש לטעות בגדול?

אני נושכת את שפתיי כדי לעצור גל צחוק. אני... לא ציפיתי לזה. אני ממש צריכה לחשוב לרגע לפני שאני מנסחת תשובה.

אני:

אני חושבת שזה אפשרי, אבל אני לא מאמינה שאפשר לשנות את העבר. אחרת, אין דרך ליישב את כל הפרדוקסים של נסיעות בזמן. יש את הפיזיקאי הזה, נוביקוב, שיש לו תיאוריה שלמה על זה.

להפתעתי, מישהו מתחיל להקליר מייד בחזרה.

לארס וב':

אלוהים אדירים. את מכירה את עיקרון
העקביות העצמית של נוביקוב?

אני:

מי לא? נראה לי שזה רק היגיון פשוט.

לארס וב':

תתחתני איתי?

אני:

תלוי. עם מי אני מדברת עכשיו? עם לארס או
עם ב'?

לארס וב':

זה ב'. לארס נמצא פה איפשהו בסביבה.

אני:

אתם לומדים בברא"ר?

המיקום הנוכחי שלו עכשיו מספיק רחוק כדי שאבין שהוא כנראה
חזר להייסטינגס. כשהגיעה ההודעה על ההתאמה, היינו רק במרחק
של כמה קילומטרים זה מזה, כך שזה הגיוני שהוא ולארס גרים ליד
ברא"ר.

ב':

כן, שנינו. מה איתך?

אני:

אותו הדבר.

ב':

שנה ראשונה? אחרונה?

באפליקציה כתוב שאני בת עשרים ואחת, אז אני יכולה להיות גם וגם. אני מחליטה לומר שאני לומדת בשנה הראשונה כי אני תמיד מספרת כמה שקרים לבנים קטנים כשמדובר באפליקציות מהסוג הזה.

אני:

בשנה הראשונה. ואתם?

ב':

שנינו בשנה האחרונה.

הוא מקליד שוב. אני שומעת את אימי ואחותי במסדרון. ההודעה הבאה מופיעה.

ב':

קראת את הפרופיל שלנו, נכון? רק רוצה לוודא שלא תתחרפני אם לארס יופיע פה אחר כך ויתחיל לדבר איתך.

אני:

קראתי אותו.

ב':

א...?

אני:

א... מה?

ב':

כבר היית עם שני בחורים לפני כן?

אני עומדת לענות כשראשה של אווה מגיח מהמטבח. "את באה –" היא עוצרת, מכווצת את עיניה. "למה את מסמיקה?" קוללתי מבחינה גנטית להפוך לעגבנייה כשאני שותה יותר מחצי כוס אלכוהול, או כשאני נבוכה. ומכיוון שעכשיו אמצע אחר הצהריים וכל מה ששתיתי זה מים, אחותי הגדולה מגיעה למסקנות הנכונות. "את מתכתבת עם בחור?"

"לא," אני משקרת.

"את כן! הלחיים האלה חושפות הכול." היא נאנחת. "אוי לא. את ומיץ' עוד פעם ביחד?"

"אני אוהבת איך שהקדמת את השאלה הזו עם אוי לא."

זה לא סוד שאווה לא הייתה – ועדיין איננה – מעריצה של האקס שלי. אני חושדת שגם הוריי לא אהבו אותה. הם לעולם לא יגידו לי את זה ישירות, אבל תפסתי אותם מחליפים מבטים לא מרוצים בכל פעם שמיץ' בילה עם המשפחה שלנו. בדרך כלל כשהוא היה נעשה תלותי מדי, התנהגות שהופיעה לקראת סוף היחסים שלנו, וגם אני לא התלהבתי ממנה.

"הוא לא התאים לך," זו התגובה של אווה.

"אני לא מתווכחת לגבי זה," אני אומרת בקלילות. "ובגלל זה, לא,

לא חזרנו להיות ביחד. שלחתי הודעה לפייט'."

אני תוחבת את הטלפון לכיסי אחרי שסגרתי את האפליקציה.

השיחה הזאת תצטרך להמתין לזמן מתאים יותר.

"איך הם קיבלו את זה?"

פייט' מתנפלת עליי ברגע שאני נכנסת מבעד הדלת באותו הלילה. היא לבושה במכנסי פיג'מה וקפוצ'ון של דלתא פאי, תלתליה מוסטים מפניה באמצעות סרט ראש צהוב-ניאון. עור פניה הכהה נטול איפור

לחלוטין, מושלם וללא אף פצע. הייתי הורגת כדי לקבל את העור שלה.

כשאני מתקדמת לעבר גרם המדרגות, פיית' עוקבת אחריי כמו כלבלב נלהב.

"הם היו בסדר עם זה, נכון?" היא לוחצת. "בדיוק כמו שאמרתי שיהיו."

אני נעצרת בתחילת הקומה השנייה, נאנחת. "לא סיפרתי להם." "שרלוט!"

"אני יודעת! אבל לא מצאתי את הרגע המתאים."

אני הולכת לכיוון חדר השינה שלי, אך פיית' עדיין בעקבותיי. "את לא צריכה את הרגע המתאים. את חושבת על זה יותר מדי. לא יהיה להם אכפת שאת רוצה לאתר את קרובי המשפחה הביולוגיים שלך. כאילו, אם אווה הייתה שולחת דגימת די-אן-איי כדי לנסות למצוא כמה בני דודים אבודים, הם אפילו לא היו ממצמצים, נכון?" אנחנו מתמהמהות ליד דלת חדר השינה כי אני תוקעת את המפתח הפוך במנעול. אני מציינת לעצמי להעלות מחדש את הנושא של התקנת מנעולי לוח מקשים על כל דלת בישיבת ההנהלה הבאה. אגת'ה ושריז הטילו וטו על הרעיון בפעם הקודמת כי הן הרגישו שככה תהיה לבית שלנו "אווירה של בית סוהר."

"אני מרגישה שאני כפויט טובה," אני מתוודה ברגע שאני סוף-סוף פותחת את הדלת. "כאילו אני לא מרוצה מהחיים שהם נתנו לי. כאילו משהו חסר."

"יש משהו חסר," אומרת פיית' בבוטות.

היא קופצת על המיטה שלי וממתחת, מושיטה יד אל בובת הארנב שלי. כן, הבאתי איתי את טייגר לקולג'. הוא נוסע איתי לכל מקום.

"את רוצה לדעת מהיכן באת," היא ממשיכה ומשחקת באוזניו השמוטות של טייגר. "זה לא מוריד מהעובדה שהמשפחה שלך נהדרת. הם אוהבים אותך, והם ההורים שלך. אבל יש חלק שלם בך, פיסה מהעבר שלך שמסתובבת שם איפשהו, שאת צריכה למצוא." היא צודקת. זה משהו שהייתי צריכה לעשות.

הטלפון שלי משמיע צליל.

כשאני בודקת אותו, אני מקבלת ראיות אמיתיות וחד-משמעיות שיש האזנה לטלפונים שלנו. "אלוהים אדירים," אני אומרת לפיית'.

"בריוק קיבלתי הודעה מבירוסטס."

היא מזדקפת. "מה כתוב שם?"

"החיפוש הושלם. תסתכלי על התוצאות."

היא משתנקת. "יש לך תוצאות! זה אומר שהם בטח מצאו קרוב

משפחה אחד או שניים, נכון?"

"טוב, התוצאות גם יכולות להיות 'אפס התאמות'," אני עונה בקול

חסר רגש.

"תפתחי את זה. בואי נסתכל!"

"התכוונתי לחכות עד שאספר למשפחה שלי לפני שאני מתחברת

לאתר."

"לא, אני חושבת שעדיף קודם לראות מה התוצאות. אולי לא יהיה

מה לספר להם."

נקודה טובה. אני צונחת לצידה ופותחת את האפליקציה, בעזרת

זיהוי פנים.

טוב לראותך שוב! הכיתוב על המסך מקדם את פניי.

מתחת יש כפתור עליו נכתב בדקי את התוצאות שלך.

"קדימה," פיית' מעודדת אותי.

אני נושכת את השפה ומקישת על הכפתור. נפתח דף חדש, שמציג

רשימה של כל ההקשרים הגנאלוגיים של הדי-אן-איי שלי. אני מעיפה

מבט אחד על הפרט הראשון ומשתנקת.

"אלוהים אדירים," קוראת פיית'.

מנוע החיפוש המקיף והמתוחכם של ביורוסטס הצליח לחשוף

קשרים של דורות קודמים. ציפיתי למצוא סבא רבא אולי. בן דוד

שלישי או רביעי שיש לו קשר מעורפל לבן דוד אחר. מישוהו שבתורו

יוכל לכוון אותי אל ההורים הביולוגיים שנטשו אותי בבית היתומים.

הדבר האחרון שציפיתי לו היה אח ביולוגי.

פרק 4 שרלוט

בואו רגע ונציג

אחי מתקשר למחרת אחר הצהריים.

אחי האמיתי.

רגע, אחי החדש לא אמור להיות האח "האמיתי" שלי בגלל הקשר הביולוגי?

אז מה אוליבר בשבילי?

אוליבר הוא לא אח מזויף בשבילי!

את מתערערת, שרלוט!

אלוהים. אני באמת מתערערת. מאז אתמול בלילה אני מתעסקת בכפייתיות עם פצצת הדי־אן־איי הזאת. הדבר הראשון שעשיתי היום בבוקר היה לפתוח את האתר כדי לוודא שהדף עדיין נמצא שם, ושלא הזיתי את הכול. ואכן, הוא נמצא שם. נמצא אח ביולוגי אחד – והמיקום שלו בארצות הברית. הוא סטודנט בינלאומי מקוריאה? גם הוא אומץ וגדל פה? הוא עבר לאמריקה לבדו?

לאורך כל היום ראשי מסתחרר, מוצף בשאלות. אבל רק שאלה

אחת באמת חשובה.

ליצור איתו קשר?

התכוונתי לבדוק את התשובה לשאלה הזאת באמצעות השיטה שלי. המחשב הנייד שלי פתוח ואצבעותיי כבר מונחות על המקלדת, כאשר הטלפון שלי רוטט.

אני סוגרת את המחשב הנייד ונשענת לאחור בכיסאי הגדול והנוח. הוא גם מסתובב, מה שאבי מייחס לו סיכון רב. התווכחנו בנוגע לכך בחנות הרהיטים, מה שהוביל לדיון עומק, בשאלה האם כיסא מסתובב יגביר או יקטין את הסיכון למוות של מישהו. ואז אימא מצאה נתונים סטטיסטיים לגבי זה כי זה סוג המשפחה שאנחנו.

"הי, אני מקדמת את פני אוליבר. "מה קורה?"

"את תגידי לי."

"למה אתה מתכוון?"

"התנהגת מוזר אתמול. החלטתי לחכות שתחזרי לקולג', הרחק מהעיניים הבוחנות של אימא ואבא, כדי שתוכלי לספר לי למה התנהגת בצורה כל כך מוזרה."

"לא הייתי מוזרה," אני מוחה.

"כן, היית, ואת עדיין שקרנית איומה. מה קורה?"

אה, לא הרבה. בדיוק גיליתי שיש לי אח ביולוגי אי שם בחוץ, מסתובב על אותו כוכב הלכת כמוני.

אני בולעת את המילים. אני קרובה לשני האחים שלי, אבל כנראה פחות קרובה ממה שיכולנו להיות. אני יודעת שכל אחד מהם יתייצב מייד לעזרתי, אם אתקשר אליהם כדי שישחררו אותי בערבות מהכלא או אשתף אותם בכך שנפרדתי מבן זוג. אבל הדברים העמוקים יותר? חוסר הביטחון והספקות שלפעמים עדיין מציקים לי בלילה, כמו כלב שטוחן עד היסוד עצם ישנה? אני לא יודעת אם אוליבר או אווה יהיו האנשים הראשונים שאפנה אליהם כדי לקבל תמיכה.

זה לא עוזר ששניהם מבוגרים ממני. כשהייתי בת שתים-עשרה, אוליבר כבר עזב לקולג', ואווה יצאה מהבית כשהייתי בת ארבע-עשרה. הם דילגו ככה על השנים הקשות שלי, הגדושות בדברים מחרידים כמו התבגרות מינית וחרדת נעורים משתקת, ואני חושבת שמפני שהם החמיצו את כל זה, הם תמיד התייחסו אליי כאל מבוגרת קטנה. חזקה, מוכשרת ובטוחה בעצמה לחלוטין.

"הכול בסדר," אני אומרת לו. "אני פשוט בלחץ מהלימודים. עברתי על הבקשות שלי להתקבל לתואר שני לפני כמה ימים, והבנתי שהשתמשתי בדרישות הכניסה מלפני שלוש שנים. חלק מהתוכניות דורשות עכשיו חיבורים אישיים."

"חיבורים? ברכים? כמו יותר משניים? חשבתי שאת רוצה ללמוד

ב-MIT ויש לך את קורנל כגיבוי."

אבא הלך ל-MIT. אימא למדה בקורנל. אז כמובן, אלה המקומות אליהם המשפחה שלי לוחצת עליי להגיש מועמדות. וכן, על אף

שיהיה נוח יותר להישאר בחוף המזרחי, זה יהיה גם ממש נחמד...
לנסוע למקום אחר. אולי ליהנות מאקלים אחר במשך כמה שנים.
החורפים בניו אינגלנד הם הכי גרועים שיש.
"אני בודקת עוד כמה מקומות", אני מודה.
"איפה? ייל? בראון?"

אני אוהבת איך הוא מפרט רק מקומות שבמרחק יריקה מהבית
שלנו. "כן, ועוד כמה."

מקומות אחרים כמו... אתם יודעים... אוניברסיטת סידני.
אוניברסיטת מלבורן. אוקספורד. תוכנית מדהימה שמצאתי בקופנהגן.
אבל כל אלה הם ירייה באפלה. ממוצע הציונים שלי מעולה,
אבל הנדסה ביורפואית היא תחום תחרותי מאוד. התוכניות האלה
מקבלות המון טופסי בקשה.

"בסדר, טוב, אם את צריכה שאני אעשה לך הגהה על החיבורים
שלך, תודיעי לי. אשמח לעזור."

"אה. בטח, אני אשמח. תודה רבה."

"ברור. אוהב אותך, ילדונת."

"אוהבת אותך."

אשמה מתפשטת לי בבטן כשאני פותחת את המחשב הנייד כדי
להמשיך את המשימה הבוגדנית שלי.
אני בוגדת.

בוגדת רעה ונבזית.

הינה אני פה, מספרת לאחי שאני אוהבת אותו, בזמן שאני מתלבטת
אם ליצור קשר עם עוד אח, שלא ידעתי על קיומו. אני מרגישה כאילו
מדובר בבגידה במשפחתי.

אני מתמקדת במסמך שלפניי, הכותרת והתכנית של הדף מרגיעים
אותי כמו כוס שוקו חם. לא אכפת לי אם זה הופך אותי לכפייתית.
השיטה פועלת בשבילי. היא גורמת לי להרגיש טוב יותר, בטוחה יותר
בהחלטות שלי.

אני נושמת עמוק, מתמקדת בתהליך המרגיע, יורדת לפרטי
הפרטים של ההחלטה.

פעולה: ליצור קשר עם אח ביולוגי.

השלב הבא הוא של היתרונות והחסרונות. אני מתחילה לתת נקודות לכל סעיף.

יתרונות:

**ללמוד על המורשת שלי
אולי לזכות בחבר חדש**

חסרונות:

**בגידה במשפחה
מה אם הם יכעסו?
מה אם הם לא ידברו איתי שוב?
מה אם הוא שמוק?**

אני כותבת את כל היתרונות והחסרונות שאני יכולה להעלות בדעתי, ואז נשענת לאחור ומשפשפת יחד את ידיי. זה השלב שבו התהליך עובר ממשימת יתרונות וחסרונות בלבד אל השיטה. זה הזמן של צ'ארלי להבריק.

מכיוון שהשיטה כרוכה בניתוח ההשלכות השליליות, אני מעתיקה ומדביקה את רשימת החסרונות שלי לסעיף חדש ומרחיבה על כל אחד מהם. המטרה: לקבוע את התוצאה הגרועה ביותר האפשרית של כל פעולה.

כדי לנצל את השיטה בצורה הטובה ביותר, אני מתעלמת מהאפשרויות הכי גרועות כמו "רצח" ו"עינויים בצינוק במרתף של רוצח סדרתי", מפני שהסטטיסטיקות לגבי התוצאות האלה תמיד נמוכות מכדי להצדיק התייחסות אמיתית אליהן.

מטרת השיטה היא לקבוע את התוצאה הגרועה ביותר עם ההסתברות הגבוהה ביותר להתרחשות, ואז לקבוע אם אני יכולה לחיות עם התוצאה הזו.

תוצאה מספר 1: המשפחה שלי לעולם לא תדבר איתי

שוב.

כן, זה נשמע כמו תוצאה הרסנית לנפש. אבל מה הסיכוי לכך? הגיע הזמן להערכה המעמיקה. לעיתים, התשובה מסתמכת על השכל הישר. לעיתים אחרות, זה אקראי. ברוב הפעמים, נדרש מחקר. ואם יש דבר אחד שמלהיב אותי יותר מיומן מסודר, זה מחקר. באופן מציאותי, אני לא מאמינה שהמשפחה שלי תפסיק לדבר איתי. אבא עדיין מדבר עם אחיו, אף על פי שהדוד אריק גנב את מספר כרטיס האשראי של אבא ובמשך שנה השתמש בו, אחרי שאשתו של אריק התגרשה ממנו ולקחה את כל כספו. אם אבא יכול לסלוח על זה, הוא יכול לסלוח על כל דבר.

אבל כמובן, אנחנו אף פעם לא טוענים שמהו לא יכול לקרות, אז אני מגדירה את ההימורים שלי ומייחסת לתוצאה הזאת סבירות של 1%.

לשאלה האם אני יכולה לחיות עם זה, אני כותבת לא. ממשיכים הלאה. מה הדבר הגרוע הבא שיכול לקרות?

תוצאה מספר 2: מערכת היחסים שלנו תשתנה לנצח.

אני לועסת את פנים הלחי. בהחלט יש פה סיכוי גבוה, אבל זה משהו שאני יכולה פחות או יותר לוודא. אני מעבירה את השעה הבאה ברשת, קוראת סיפורים על ילדים מאומצים שיצאו לחפש את הוריהם הביולוגיים ואיך הגיבו משפחותיהם המאמצות. נראה, שברוב המקרים, המשפחות שלהם תמכו בהם. שינוי לתמיד, כן. גרוע? אולי לא.

אני מעריכה את הסיכוי בתשעים אחוז אבל מכיוון שהסטטיסטיקות אומרות לי שזה כנראה לא יהיה שינוי לרעה, אני יכולה לחיות עם זה. בכל פעם שאני עונה כן על השאלה הזאת, היא מוסרת מרשימת ההשלכות הצפויות.

אני ממשיכה הלאה, מעריכה כל תוצאה.

הוא עלול להיפגש איתי ולדחות אותי. סבירות בינונית. אוכל לחיות עם זה? כן.

הוא עלול להתעלם ממני לגמרי. סבירות גבוהה. אוכל לחיות עם זה? כן.

אני אפגוש אותו ולא אחבב אותו. סבירות בינונית. אוכל לחיות עם זה? כן.

כשאני מסיימת להריץ את המספרים, השיטה קובעת שיש סיכוי של אחוז אחד להתרחשות התוצאה הגרועה ביותר, זו שתהיה בלתי נתפסת ומזעזעת לחלוטין, לפיה משפחתי לעולם לא תדבר איתי יותר.

במילים אחרות, זה לא יהיה סוף העולם ליצור קשר עם הבחור שלפי האינטרנט הוא אחי.

הטלפון שלי נמצא בצד השני של חדר השינה, אז אני מעלה את אתר ביורוטס על המחשב הנייד וכותבת הודעה חדשה. בזמן הרישום, יש את האפשרות להפוך את שמך לגלוי, וזה מה שבחרתי לעשות. כל העניין פה הוא למצוא את קרובי המשפחה הביולוגיים שלי. אם הם קיימים, אני רוצה שהם יוכלו ליצור איתי קשר.

אבל לקרובי המשפחה האלה יש אפשרות להישאר אלמונים, וזה מה שבחר לעשות התואם הביולוגי שלי. שם המשתמש שלו הוא HLS315.

במשך כמה דקות אני שוקלת מה לכתוב לפני שאני מחליטה שלא מדובר פה במדע טילים. תעשי את זה קצר ופשוט. אצבעותי נעות מעל לוח המקשים בזמן שאני מנסחת את ההודעה שלי.

היי לך,

אני בטוחה שקיבלת אותה הודעה שאני קיבלתי. ואם לא... טוב, נראה שאני האחות הביולוגית שלך. הפתעה!

אני יודעת שזה מוזר ודי מורט עצבים. ואני לא מפעילה עליך שום לחץ. רק רציתי ליידע אותך שאני כאן ואשמח לשוחח, בין אם זה בטלפון או בהודעות טקסט, או אם בשלב

מסוים תרצה להיפגש פנים אל פנים. אני גרה מחוץ לבוסטון ולומדת באוניברסיטת בראייר. לא בטוחה באיזו מדינה אתה נמצא (המיקום שלך רק מראה ארה"ב), אבל אם אי פעם תרצה להיפגש או לדבר, אנא צור קשר.

בברכה,
שרלוט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן